מלמד שאין השכינה שורה על פחות משני אלפים ושני רבבות מישראל, הרי שהיו ישראל שני אלפים ושני רבבות חסר אחד וזה לא עסק בפריה ורביה לא נמצא זה גורם לשכינה שתסתלק מישראל. אבא חנן אמר משום רבי אליעזר חייב מיתה שנאמר °ובנים לא היו להם הא היו להם בנים לא מתו, אחרים אומרים גורם לשכינה שתסתלק מישראל שנאמר °להיות לך לאלהים ולזרעך אחריך" בזמן שזרעך אחריך שכינה שורה, אין זרעך אחריך על מי שורה על העצים ועל האבנים: **מתני'** *נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה אינו רשאי לבטל, גירשה, מותרת לינשא לאחר ורשאי השני לשהות עמה י' שנים; ואם הפילה מונה משעה שהפילה: **גמ'** ת"ר *נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה יוציא ויתן כתובה שמא לא זכה להבנות ממנה, ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר: °מקץ עשר שנים לשבת אברם בארץ כנען ללמדך שאין ישיבת חו"ל עולה לו מן המנין לפיכך חלה הוא או שחלתה היא או שניהם חבושים בבית האסורים אין עולין לו מן המנין. א"ל רבא לרב נחמן ולילף מיצחק דכתיב °ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה וגו'" וכתיב °ויצחק בן ששים שנה בלדת אותם? א"ל יצחק עקור היה. א"ה אברהם נמי עקור היה? ההוא מיבעי ליה לכדר' חייא בר אבא *דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן למה נמנו שנותיו של ישמעאל כדי לייחס בהן שנותיו של יעקב. אמר רבי יצחק יצחק אבינו עקור היה שנאמר °ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו, על אשתו לא נאמר אלא לנוכח מלמד ששניהם עקורים היו. א"ה "ויעתר לו" ויעתר להם מיבעי ליה? לפי שאינו דומה תפלת צדיק בן צדיק לתפלת צדיק בן רשע. א"ר יצחק מפני מה היו אבותינו עקורים? *מפני שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים. א"ר יצחק למה *) נמשלה תפלתן של צדיקים כעתר? מה עתר זה מהפך התבואה ממקום למקום כך תפלתן של צדיקים מהפכת מדותיו של הקב"ה ממדת *רגזנות למדת רחמנות. אמר רבי אמי אברהם ושרה טומטמין היו שנאמר °הביטו אל צור חוצבתם

*) סוכה יד. ע"ש

רש"י

מתני' אינו רשאי לבטל. אלא או יגרשנה או ישא אחרת עמה: מותרת לינשא לאחר. ולא אמרינן עקרה היא דשמא הראשון לא זכה ליבנות ממנה: **גמ'** מקץ עשר שנים. בא על הגר והאי דלא נסיב לה בהנך שני קמאי עד שלא בא לארץ כנען שהיו שנים מרובות בפדן ארם ללמדך שאין ישיבת חוצה לארץ עולה לו דלמא משום עון חוצה לארץ הם עקורים: לפיכך. הואיל וקא חזינן שאין ישיבת חוצה לארץ מן המנין דסליק בכל דבר המונען מן ההריון: חלה הוא או חלתה היא כו': ולילף מיצחק. ששהה עשרים שנה ולא נשא אחרת: עקור היה. ויודע שמחמת עצמו הוא ולקמן נפקא לן דעקור היה: אברהם נמי עקור היה. כדאמרינן לקמן, והיכי ילפת מיניה: ההוא מיבעי ליה כו'. כלומר יצחק עקור היה משום הכי לא נסיב אחריתי, וקרא דיצחק בן ששים שנה לא יתירא הוא דתימא להכי כתביה רחמנא למיגמר מיניה שהיית עשרים שנה דההוא מיבעי ליה כו' אבל "מקץ עשר שנים" דאברהם אע"ג דעקור הוה ילפינן מיניה דאי לאו לדרשא למאי הלכתא קאשמעינן קרא "מקץ עשר שנים": לייחס בהן. לידע שנותיו של יעקב בן כמה שנים היה כשהלך לבית עבר וכשעמד על הבאר ובשלהי *גמרא דמגילה (דף יז.) מפרש לה, והאי קרא דיצחק בן ששים שנה מייתי ליה התם דילפינן מיניה דגדול תלמוד תורה מכיבוד אב ואם שכל אותן שנים שהיה יעקב בבית עבר לא נענש עליהם: ויעתר להם מיבעי ליה. בשלמא אי אמרת תפלת יצחק על אשתו היתה היינו דכתיב "ויעתר לו" כמו שהיה מתפלל עליה "ותהר רבקה אשתו" אלא אי אמרת על עצמו היה מתפלל "ולנוכח אשתו" משמע ששניהם היו עומדים זה מול זה "ויעתר להם" מיבעי ליה: לפי שאינו דומה. תפלתו שהיה צדיק בן צדיק לתפלתה שהיתה צדקת בת רשע לפיכך תלה בו הכתוב: עתר. פל"א (א) בלע"ז: חוצבתם

[תוספתא פ"ח] [נ"ל פ"א] מגילה יז. [חולין ס: ע"ש] [נ"ל ואמר רבי] ישעיה נא

תוספות

יוציא ויתן כתובה. בסוף המדיר (כתובות עז. ושם) איכא פלוגתא דאמוראי כשנשא אשה ושהה עמה עשר שנים אם כופין אותו להוציא אם לאו וקשה דלמ"ד אין כופין תקשי ליה מהכא דקתני יוציא ולשון יוציא משמע בכפיה כדמשמע התם דאמר רב האומר איני זן ואיני מפרנס יוציא ויתן כתובה ופריך עליה שמואל עד שכופין אותו להוציא יכפוהו לזון א) ונראה דלא משמע יוציא *לכפיה אלא היכא שעושה לאשה שלא כדין אבל הכא שאינו אלא משום דאינו רשאי לבטל מפריה ורביה לא משמע לשון כפיה וכל הנהו דהמדיר (נו"ש) דתנן בהו יוציא ויתן כתובה בכפיה קאמר כיון שמתנהג עמה שלא כדין ולעיל בהחולץ (דף לט.) נמי אמרי' כשאין רוצה לא לייבם ולא לחלוץ דחוזרין אצל גדול למיכפייה לפי שמתנהג עמה שלא כדין שאינו רוצה לא לכנוס ולא לפטור ונראה דכופין אותו בשוטים דאי במילי הא אמר בסוף המדיר (כתובות עז. ושם) דבדברים לא יוסר עבד ותימה דלי פריך בהמדיר למאן דאמר כופין בנשא אשה ושהה עמה עשר שנים לתנייה בהדי אלו שכופין אותו להוציא תקשי ליה נמי מכל הנהו דתנן בהמדיר (ג"ז שם) והיא דנערה שנתפתתה (שם מח.) דהאומר אי אפשי אלא אני בבגדי והיא בבגדה יוציא ויתן כתובה וההוא דסוף פירקין (לקמן דף סה.) דאמר ר' אמי הנושא אשה על אשתו יוציא ויתן כתובה וי"ל דלא קתני הנך דאתייא כפייה דידהו על ידי פשיעת בעל אלא הנהו דאתיין ממילא כגון מוכה שחין ובעל פוליפוס והא דקתני מצרף ומקמץ ובורסי אע"פ שנעשו אחר שנשאו הנהו אינן מתכוונים להקניט ולצער את האשה ומיהו קשיא דליתני בהא מחמת טענה דאמר בסוף פרקין (שם:) דכופין אותו להוציא אע"פ שאין פושע דמה יכול לעשות שהוא עקור ונראה לפרש דקתני סיפא בין שהיו עד שלא נישאו בין משנישאו בכולן אמר ר' מאיר יכולה היא שתאמר סבורה הייתי לקבל כו' והכא לא שייך למיתני בה סבורה הייתי שאני יכולה לקבל ורובן מיתרצי בההיא שטיא ובירושלמי משמע דאין כופין *בהנהו דתנן בהמדיר (כתובות עז.) ור"ת הביאו בשילהי אע"פ (שם סג:) *וזה לשון בירושלמי דסוף אלמנה ניזונית תנינן גט המעושה בישראל כשר בעובדי כוכבים פסול אמר שמואל פסול ופוסל לכהונה ואמר שמואל אין מעשים אלא לפסולות *(אמר שמואל) והתנינן המדיר אשתו מלהנות כו' ומשני שמעו שמואל שמעט שכופין בחמיה ש"מ דאין כופין אלא היכא דקתני כופין אבל היכא דאמור רבנן יוציא ולא פירשו כופין אומרים לו חייבוך רבנן להוציא ואם לא הוציא מותר לקרותו עבריינא אבל לכפותו בשוטים לא וגר"ח כדברי האומר איני זן ואיני מפרנס כופין אותו להוציא ויתן כתובה והיא דהחולץ (לעיל לט.) דחוזרים אצל גדול למכפייה היינו טעמא דכופין לפי שמונעה מכל ענייני אישות בין תשמיש בין מזונות אבל משום תשמיש המטה לחודיה או משום מזונות לחודייהו אין כופין ומההוא עובדא דבי נשיאה בקיסרי דסוף פירקין (לקמן סה:) דקאמר רבי יוחנן יוציא ויתן כתובה דמשמע התם דכופין ליה אין ראיה דכופין כל היכא דקאמר יוציא דהתם לאו מימרא היא אלא כשבא מעשה לפניו צוה להם שיוציא משמע שאמר להם לכפותו וכל היכא דלא קאמר בהדיא כופין אין כופין שלא יהא גט מעושה בישראל שלא כדין ופסול: **יוציא** ויתן כתובה. נראה דבכל הנהו דתנן (כתובות עז.) שכופין אותו להוציא שנותן כתובה אע"פ שמגרש בעל כרחו מדפריך התם דליתני בהדייהו הך דשהה י' שנים וקאמר הכא דאית לה כתובה ומשמע נמי התם (שם) דהוה תני בהדייהו אלמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדיוט אי לאו משום דאורייתא לא קתני והנהו אית להו כתובה כדאמר בים מותרות (לקמן פה.) ובאה מחמת טענה אמרינן לקמן (שם) דיש לה כתובה אע"פ שכופין אותו לגרש ורבינו גרשום כתב בתשובה דמוכת שחין אין לה כתובה ודקדק מדקתני גבי בורסי שנכנסת אשה יכולה שתאמר כסבורה הייתי לקבל ועכשיו איני יכולה לקבל ואם היו כופין ליתן כתובה אם כן כל שעה תטריס ותכנס ותאמר כן כדי לגבות כתובה לאלתר וי"ל דשמא אותה אין לה כתובה כיון שיכולה להערים אבל אחריני יש להם כתובה ובהדיא תני בתוספתא יוציא ויתן כתובה: **אע"פ** שאין ראיה לדבר. ראיה גמורה אינה דמשם אין ללמוד שיהא זקוק לגרש אשתו אפילו אם אי אפשר בלא גירושין ואדרבה ראוי ללמוד מכאן דאפי' את"ל בעלמא הנושא אשה על אשתו יוציא ויתן כתובה היכא דשהה עמה י' שנים שרי להכניס צרתה כמו שמצינו באברהם אולי ירחמו מן השמים ויזכה עדיין ליבנות ממנה כמו שלבסוף זכה אברהם משרה: **ולילף** מיצחק. ואם תאמר יצחק נמי לא שהה יותר מי' לפי מה שפי' שלא היתה רבקה אלא בת ג' כשנשאה ועד שהיתה בת י"ב לא היתה ראויה להוליד ויש לומר דמדרשים חלוקין כדפרישי' לעיל* ועוד דמוכח בפרק בן סורר ומורה (סנהדרין סט:) שדורות הראשונים היו ראויין להוליד הרבה קודם הזמן הזה: **אי** הכי אברהם נמי עקור היה. כדאמר לקמן אברהם ושרה טומטמים היו ואע"פ שמסתמא כבר נקרע כשנשא שרה הכא אליבא דרבי יהודה פריך דאמרינן בהערל (לקמן פא.) טומטום שנקרע אין מוליד ועוד דאפי' לרבנן כמי דפליגי עליה לא שכיח שיוליד

ימי

[רש"ל מ"ז] [דף סא: ד"ה וכן]

עין משפט נר מצוה

קח א מיי' פט"ו מהל' אישות הלכה ז סמג עשין מט טוש"ע אה"ע סימן קנד סעיף י:

קט ב ג מיי' שם הלכה יא יב יד טוש"ע שם סעיף יא יב יג:

בכפיה כצ"ל. יעב"ץ

תוספות ישנים

א) וא"ת ומאי א) מקשה התם לרב תחליפא ליתיב מהך ברייתא דתני נשא אשה ושהה עמה וכו' יוציא ויתן כתובה וכל יוציא ר"ל כופין. לכ"נ דודאי יוציא לא משמע כופין אם לא שהתלמוד מפרש בהדיא [ונראה דאין כופין] אלא בדבר שמתנהג עם האשה שלא כדין. אבל הכא אינו מתנהג שלא כדין דטעמא דאמרינן יוציא היינו משום דנכריח אותו משום שאינו רשאי ליבטל מפריה ורביה וגם ליתא דהתם פליגי אי ר"ל כופין אי לאו. ב) דודאי הכא לא ידעינן דיוציא ר"ל כופין כדפרישית ובהכי פליגי דחד אמר אין כופין ורב תחליפא אמר כופין א"נ י"ל דלכ"ע לא אמרינן יוציא כופין בשום מקום אם אינו מפרש בהדיא וגרסי' באיני זן ואיני מפרנס כופין וניחא הכל וכן משמע בירושלמי גבי גט המעושה תמן תנינן כו' כי' בתוס' מטו"ך: מה עתר זה מהפך את התבואה. פי' עתר פילא. ולא נהירא ג) דאמרי' שכמהפכת הקש מעל התבואה וא"כ הוי פורקא וכתב הייתו פיל"א:

א) נראה דצ"ל ועוד קשה דמאי מקשה התם לרב תחליפא ממתני' ליתיב מהך ברייתא דמתני' דתני הכא דיוציא ויתן כתובה וכו'. ב) אולי צ"ל הכי דהכא לא ידעינן אי ר"ל כופין ובהכי פליגי וכו'. ג) אולי צ"ל ולא נכירא דאמרינן בסוכה (י"ד) דעתר מהפך את התבואה בגורן וכו' וא"כ הייתו פורק"א

תוס' חד מקמאי

והא דתניא שמא [לא] זכה להבנות ממנה. מקשי' עלה בגמ' ודילמא איהי היא דלא זכיא כלומר לא יתן לה כתובה ומשני איהי כיון דלא מפקדה אפריה ורביה לא מיענשא. משמע דלר' יוחנן בן ברוקא דאמר מפקדה לית לה כתובה ובשלהי פירקין גרסינן עובדא הוה קמיה ר"י בכנישתא דקסרין ואמר יוציא ויתן כתובה ואי ס"ד דלא מפקדה כתובה מאי עבידתה אלמא אי מפקדה יש לה כתובה קשיא הך. וי"ל ולפרש דההיא דהבעל היה עקור תליה בדידיה ולא בדידה ואי מפקדה יש לה כתובה אבל היכא דאין הבעל עקור ראיכא למיתלא בדידה ובדידיה אסרי' אוקי ממונא בחזקת מריה ואיהי היא דלא זכאי ואין לה כתובה אי הוה מפקדה ואי לא מפקדה לא מענשא ואית לה כתובה והראב"ד פירש בהגהת ספריו דהא דמקשינן הכא ודלמא איהי היא דלא זכאי לישנא בעלמא הוא דקשיא ליה דקתני שמא לא זכה ליבנות הימנה ולא משום כתובה אקשי ליה: הוא אמר סינה והיא אמרה סיניה א"ר אמי דברים שבינו לבינה היא נאמנת ס"ם איהי קים לה ביורה כחץ איהו לא קים ליה. ה"ר אלפס פרשה בבאין לדון על עסקי כתובה וכן פרש"י ז"ל. הוא אמר סינה ולית לה כתובה והיא אמרה סיניה ואית לי כתובה (והא) וא"ר אמי היא נאמנת ויש לה כתובה. והקשה עליו הרב ר' אברהם אב"ד ואבא מרי וכ"ה למה ליה למימר לאנתתיה סיניה דאינו יורה כחץ אפי' יורה כחץ יש לה כתובה שמא לא זכה ליבנות הימנה ואידו דמפקיר מענש איהי דלא מפקדה לא מענשא וכתב הראב"ד ז"ל איכא דמתריץ דהאי גברא הוה ליה בני וכיון דאית ליה ליכא למימר לא זכה ליבנות הימנה ואיהי כיון דלא מפקדה לא מענשה בהא דכיון דלא מפקדה מיירי כיון דלא מפקדה לא איכפת ליה ולא ענשינן ליה בסידי דלא איכפת ליה. לכך פי' אבא מארי ז"ל דבבאה מחמת טענה מיירי כגון ששהתה עמו עשר שנים ולא ילדה לו והבעל יש לו בנים ולא מפקינן מניה מידי. אלא היא בעיא למיפק מיניה דבעינא חוטרא לידה ומרה לקבורה ובעיא למיפק בלא כתובה דליכא למימר שמא עיניה נתנה באחר ולפיכך אמר ר' אמי איהי מהימנא ומפקינן לה מיניה בלא כתובה. אבל כתובה לא יהבין לה שמא עיניה נתנה באחר ובלא כתובה נמי לא מפקינן מיניה אלא לאחר ששהתה עשר שנים אבל בתוך עשר שנים אע"פ שבאה מחמת טענה לא מפקינן מיניה אפי' בלא כתובה שמא עיניה נתנה באחר. ורב אחא משבחה פירש אפילו בתוך עשר שנים כיון שבאת מחמת טענה מפקינן לה מיניה בכתובה ולא מסתברא כותיה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה עתר פל"א בלע"ז. נ"ב רמת והתוספות פ"ק דסוכה השיגו על פירושו וכתבו דהעיקר כמו שפי' רש"י לגם עתר פורק"א בלע"ז דהיינו שופי"ל בלשון אשכנז שיש לו שוקים וע"ש בדף יד ע"א: